

Din Neden Lazımdır?

(Açıklama: Dünya üzerinde bir çok farklı din var. Bazı kişiler de dinlere tamamen karşılar. Peki din insan için neden lazımdır? Dinler gönderilmese insanlık ne durumda olurdu? İslam dinini diğer dinlerden ayıran üstünlükler nelerdir? İslam dinini yaşarsak ne olur, yaşamazsak ne olur? Bu konular hakkında İslam Alimlerinin aşağıdaki nakilleri üzerinde düşünelim.)

[Tam İlmihal Seadet-i Ebediyye]

Allahü teâlânın merhameti, ihsanı, nimetleri, o kadar çoktur ki, sonsuzdur. Kullarına çok acıdığı için, onların dünyada rahat, huzur içinde, kardeşçe yaşamaları, ahirette de, sonsuz saadete, bitmez, tükenmez nimetlere kavuşmaları için, yapılması lazım olan iyilikleri ve sakınılması lazım olan kötülükleri, Peygamberlerine, melek vâsıtası ile bildirmiş, bunları bildiren bir çok kitap da göndermiştir. Bu kitaplardan, yalnız Kur'ân-ı kerim bozulmamış, diğerlerinin hepsi, kötü kimseler tarafından değiştirilmiştir. Dinli olsun, dinsiz olsun, inansın inanmasın, herhangi bir kimse, bilerek veya bilmeyerek, Kur'ân-ı kerimdeki ahkama, yani emir ve yasaklara uyduğu kadar, dünyada rahat ve huzur içinde yaşar. Bu, faideli bir ilacı kullanan herkesin, dertden, sıkıntıdan kurtulması gibidir. Şimdi, dinsiz, imansız çok kimsenin ve müslüman olmıyan, hattâ islam düşmanı olan bazı milletlerin birçok işlerinde, muvaffak olmaları, rahat, huzur içinde yaşamaları, inanmadıkları, bilmedikleri halde, Kur'ân-ı kerimin ahkamına uygun olarak çalışdıkları içindir. Müslüman olduklarını söyleyen, âdet olarak ibadetleri yapan, çok kimselerin ise, sefalet, sıkıntılar içinde yaşamalarının sebebi de, Kur'ân-ı kerimin gösterdiği ahkama ve güzel ahlaka uymadıkları içindir. Kur'ân-ı kerime uyararak ahirette sonsuz saadete kavuşabilmek için ise, önce buna iman etmek, inanmak ve bilerek, niyet ederek uymak lazımdır.

[Mektubat Tercemesi]

Allahü teâlâ, Peygamberler “aleyhimüsselam” vâsıtası ile, insanlara, sonsuz kurtuluş yolunu göstermiş ve sonsuz azaptan kurtarmıştır. Eğer Peygamberlerin “aleyhimüsselam” mübarek vücûdları olmasaydı, Allahü teâlâ zâtını ve sıfatlarını kimseye bildirmezdi. Kimsenin, Allahü teâlâdan haberi olmazdı. Kimse Ona yol bulamazdı. Allahü teâlânın emirleri ve yasakları bilinemezdi. Allahü teâlâ ganîdir. Yani hiçbir şeye muhtaç değildir. İnsanlara acıdığı için, insanlara iyilik ederek, emir ve yasakları göndermiştir. emirlerin ve yasakların faideleri insanlardır. Allahü teâlâyâ hiç faideleri yoktur. Allahü teâlânın, bunlara ihtiyâcı yoktur. Peygamberler olmasaydı, Allahü teâlânın beğendiği şeyler ve beğenmediği şeyler belli olmaz, birbirinden ayıramazdı. O halde, Peygamberlerin gönderilmesi, pek büyük nimettir. Bu nimetin şükrünü hangi dil söyleyebilir. Kim, bu şükrü yapabilir? Bize nimetlerini

gönderen, bizlere islam dinini bildiren, bizleri Peygamberlere “aleyhimüssalâtu vessalam” inanmak saadetine kavuşduran Rabbimize hamd ederiz.

Bütün Peygamberlerin dinlerinin aslı, temeli birdir. Başka başka değildir. Hep aynı şeyi söylemişlerdir. Allahü teâlânın zâtı ve sıfatları için, (Haşr) [mezardan kalkınca, arasat meydanında toplanmak] ve (Neşr) [hesâbdan sonra Cennete ve Cehenneme gitmek, dağılmak] için ve Peygamberler için ve melek gönderilmesi için ve melekle kitaplar gönderilmesi için, Cennetin sonsuz nimetleri ve Cehennemin sonsuz azapları için söyledikleri hep aynıdır. Sözleri birbirine uygundur. Halâl, haram ve ibadetler için olan sözleri, yani fûrû’âta ait sözleri ise, başka başkadır, birbirine uymaz.

Demek ki, Peygamberlerin “aleyhimüssalevâtü vetteslimat” bildirdikleri ahkam-ı islamiyye, hep rahmettir, iyiliktir. Yoksa, bu emirler ve teklîfler, mülhidlerin, zındıkların, [mürtedlerin ve masonların] sandıkları ve söyledikleri gibi, külfet, eziyet ve işkence değildir ve akla aykırı değildir. Bunların sık sık söyledikleri (kullarına zor ve yorucu şeyler emredip de bunları yaparsanız Cennete girersiniz demek insaf mıdır, merhamet midir? Birşey emir etmemeli idi. Herkesi, kendi başına bırakıp, istedikleri gibi yiyip içmeli, gezip eğlenmeli, yatıp kalkmalı idi. Merhamet ve iyilik böyle olur) gibi lafları, ne kadar alçakca ve ne kadar ahmaccadır. Bunlar, hiç de düşünmüyor mu ki, iyilik edenlere, şükretmek yani, sevindiğini bildirmek, aklın istediği bir şeydir. Ahkam-ı islamiyye, bütün nimetleri, iyilikleri yaratan, gönderen Allahü teâlâyâ karşı, şükrün nasıl yapılacağını göstermektedir. O halde, ahkam-ı islamiyye, teklîfât-ı ilâhiyye, aklın istediği birşeydir. Bundan başka, dünyanın, hayatın düzeni, bu teklîfleri yapmakla olur. Allahü teâlâ, herkesi kendi başına bıraksaydı, kötülükden, karışıklıktan başka birşey olmazdı. Allahü teâlânın haram etmesi olmasaydı, nefsleri, keyfleri peşinde koşanlar, başkalarının mallarına, canlarına, ırzlarına saldırır, fenalıklar, karışıklıklar hâsıl olur, saldıran da, karşısındakiler de, zarar görür, helâk olurlardı. [Memleketlerin mamurluğu, insanların rahatı, yani medeniyet olmaz, insanlık, canavarlık şeklini alırdı. Bugün bile, Allahü teâlâyı inkâr eden, islamiyeti beğenmeyen, cahilliğin verdiği cesâret ve taşkınlıkla öğünen cemiyetlerin kanunlarında, Allahü teâlânın emirlerinden çoğunun yer almış olduğu göze çarpıyor. Bütün insanların, din esâslarından uzaklaşıkça, geçimsizlik, sefalet, işkence, sıkıntı ile kıvrandıkları görülüyor. Fen âletleri, medenî vâsıtalar, akıllara hayret verecek şekilde ilerlediği halde, dünyadaki huzursuzluğun, insanlıkdaki sıkıntının azalmadığı, arttığı göze çarpıyor. Allahü teâlâ, insanların saadetlerine sebep olan şeyleri emretti. Felaketlerine sebep olanları yasak etti. Dinli olsun, dinsiz olsun, bir kimse bilerek veya bilmiyerek, bu emir ve yasaklara uyduğu kadar, dünyada rahat ve huzur içinde yaşar. Faideli ilacı kullanan herkesin derdden kurtulması gibidir. Dinsiz kimselerin ve milletlerin birçok işlerinde muvaffak olduklarını görüyoruz. Kur’ân-ı kerime uygun olarak çalışdıkları için muvaffak oluyorlar. Fakat ahirette de, saadete kavuşabilmek için Kur’ân-ı kerime iman ederek, niyet ederek uymak lazımdır.]

[Rehber Ansiklopedisi]

Din insanlara çok lüzumlu bir nizam olup, dinsizlik ise düşünülebiyecek en fenâ bir davranıştır. Din insanlara tıpkı yiyecek, içecek gibi lâzımdır. Çünkü, nasıl yiyecek ve içecek vücut için lâzımsa, rûhun gıdâsı olan din de rûha lâzımdır. Din ortadan kalkarsa, insanlar hissiz, idrâksiz ve düşüncesiz bir makina, bir otomat hâline gelirler. Din insanlara iyi ahlâk, sevmek, sevilmek, kudret, cesâret, dayanma gücü, sabır, rahat ve huzur getirir. İnsanları ortak îmân, amel, anlayış ve fazîletlere erdirerek bölücülüğe, yıkıcılığa mâni olur. Hakîkî bir din, insanı Yaratanı ile muhâtap kılan ve O'na kavuşturandır.

Allahü teâlâ, ilk yaratılan insan ve ilk peygamber olan Âdem aleyhisselâmdan beri, her bin senede bir peygamber vâsıtasıyla insanlara bir din göndermiştir. Bu peygamberlere “resûl” denir. Her asırda, en temiz bir insanı peygamber yaparak, bunlar ile dinleri kuvvetlendirmiştir. Resûllere tâbi olan bu peygamberlere “nebî” denir. Buna göre bâzı târih kitaplarında iddiâ edildiği gibi insanlığın başlangıcı bir ilkellik vahşet değil bir medeniyettir. İlk defâ Allahü teâlânın bildirdiği din ile doğru yolu bulan insanlar sonradan hırs ve bilgisizliğin tesiriyle bu yoldan ayrılarak vahşileşmişler, medeniyetten uzaklaşmışlardır.

Bütün peygamberler, hep aynı îmânı söylemiş, hepsi ümmetlerinden aynı şeylere inanmalarını istemişlerdir. Fakat kalple, bedenle yapılması ve sakınılması lâzım olan şeyleri başka başka olduğundan, İslâmlıkları, Müslümanlıkları ayrıdır. Din, Allahü teâlâyı tanıtan yol olduğuna göre, dünyâda tek bir din olması gerekir. Hâlbuki dünyâ üzerinde birbirinden farklı dinler ve inanışlar vardır.

Bugün yeryüzündeki dinler ilâhî dinler ve bâtil dinler olmak üzere ikiye ayrılır. Bâtil dinler Zerdüştlük, Taoizm, Konfiçyüstlük, Monohoizm, Totemcilik gibi insanlar tarafından uydurulan ilkel kabîle dinleridir. Semâvî din de denilen ilâhî dinler, muharref yâni tahrif edilmiş, bozulmuş dinler ve hak din olmak üzere ikiye ayrılır. Muharref dinlerin asıllarını Allahü teâlâ peygamberleri vâsıtasıyla göndermiş, sonraları insanlar tarafından tahrif edilmiş, bozulmuştur. Hristiyanlık ve Yahûdîlik böyledir. Hak din ise, Allahü teâlânın gönderdiği şekilde bozulmadan kalan dindir. Bugün yeryüzünde hak din olarak sâdece İslâm dîni vardır. Zîrâ, diğer semâvî dinlerin insanlar tarafından bozularak maksatlarından uzaklaştırıldığı, hattâ tam tersine insanı yaratanından ayırıp peygamberlerden kopararak, uydurma zümre ve müesseselere (Hristiyanlığın kilise teşkilâtı ve ruhban sınıfı gibi) mânâsız bir esârete götürdüğü hatırlanırsa, İslâmiyetin insanla Allahü teâlâ arasında saf, olgun ve hakîkî bir bağ kuran yegâne “hak din” olduğu açıkca görülür. Bu bakımdan İslâmiyet Müslüman olanın dünyâ işlerini tanzim eder. Aynı zamanda güzel ahlâkı tamamlayan, insanı maddî ve mânevî huzûra, sonsuz saâdete erişmesi için sağlam temeller üzerine kurulmuş esasları getiren büyük bir ahlâk okuludur. İnsanları iyiliğe, dürüstlüğe, hoşgörü sâhibi olmaya, büyüklere saygı ve küçüklere karşı şefkat göstermeye, Cenâb-ı Hakk'ın emirlerine uymaya ve ona teslim olmaya teşvik eder.

Kısacası insana faydalı, onu doğru yola koymaya yarıyan en büyük âmildir (sebeptir).

İslâmiyet geldikten sonra, önceki dinlerin hükümleri yürürlükten kalkmıştır. Buna göre Yahûdîler ve Hıristiyanlar da dâhil bütün insanların İslâmiyeti din olarak seçmeleri gerekmektedir. Nitekim Allahü teâlâ İslâmiyetten başkasını din olarak kabul etmeyeceğini bildirmekte, Kur'ân-ı kerîmde meâlen; "Muhammed'in (aleyhisselâm) getirdiği İslâm dîninden başka din isteyenlerin dinlerini Allahü teâlâ sevmez, kabul etmez. İslâm dînine arka çeviren, âhirette ziyan edecek, Cehennem'e gidecektir." buyrulmaktadır. (Âl-i İmrân sûresi: 85)

Hâdiselere ve etrâfa ibretle bakan bir insan dîne hemen inanır. Dünyâdaki nizâmın, âhengin inceliklerini, varlığın sırrını bilen bir insan bütün kalbiyle Allah'a inanır. Bir yaprağın faaliyetlerini bilen bir insan hayrete düşer. Meselâ bir yaprak, bir insan gibi nefes alır. Gündüzleri oksijen, geceleri karbondioksit verir. Su buharı çıkarır. Su buharı ile karbonik asidi, güneş ışığındaki enerji yardımıyla birleştirerek ondan un, nişasta, yağ, şeker yapar. Âdetâ bir fabrikadır. Bunları anlayabilen bir insan bütün bunları hayranlıkla görür ve bu hârikayı yaratan büyük kudrete, bir olan Allah'a ve O'nun gönderdiği dîne candan inanır.

Din bizi, zararlı ve fenâ iş yapmaktan koruyan, ihtiraslarımızı frenleyen, rûhumuzu besleyen ve temizleyen iyi huyları meydana çıkararak insanları hayırlı, yardımcı, büyüklerini dinler bir hâle getiren ilâhî bir yoldur. Din, işlerde başarı için ümit ve cesâret veren, başarısızlıklarda tesellî eden, ızdırapları unutturan, insanlara yaşama gücü veren, onu yetiştiren ve olgunlaştıran, Allah yolunu açan ve toplumları dünyâda huzûra, âhirette ise ebedî saâdete kavuşturan bir kudret hazînesidir.

[İslam Alimleri buyuruyor ki:]

Allahü teala İslamiyeti kendisini nasıl tanıyacağımızı ve Rabbimize nasıl ibadet edeceğimizi ve Ona nasıl teşekkür edeceğimizi bildirmek için verdi. O halde İslamiyetin dışında Cenab-ı Hakka yapılacak olan her türlü teşekkür haşa Allah muhafaza, Ona küfür gibi gelebilir. Çok fena. Çünkü bilmez ki, ateşe tapar, Rabbimin duasını aldım der. Halbuki ancak ve yalnız O nasıl bildirirse Ona o şekilde teşekkür etmek, Ona o şekilde yalvarmak ve Ona o şekilde ibadet etmekle ancak, Cenab-ı Hakkın rızasına kavuşulur. Aksi halde tehlikeli olur. Peki Allahü teala bu din-i islami, din-i mübini kime gönderdi? Peygamberimize sallallahü aleyhi ve sellem.

İşte İslamiyet bize Cenab-ı Peygamber tarafından gelmiştir "aleyhissalatü vesselam". Ve **Allahü teala bu din-i mübini iki maksatla göndermiştir. Bir, Onu tanımamız için. İki, Ona nasıl ibadet edeceğimizi bildirmek için.**

Hareketlerimiz İslamiyet dairesi içinde ne kadar kalırsa, İslamiyet dairesi içinde ne kadar olursa o kadar mutlu oluruz çünkü cenab-ı Hak yalnız bu değil bütün dinleri yarattığı kullarının dünyada da ahirette de rahat etmeleri için göndermiştir. Bizim için gelmiştir. Doktor ilacı verirse hastasına bu ilacın doktora faydası yoktur, zararı da yoktur. Faydası hastaya aittir. İşte Allahü teala yarattığı kullarının dünyada da sıkıntı çekmemeleri için, ahirette de acı çekmemeleri için, üzüntü çekmemeleri için bir mukaddes kitap göndermiş.

Abdülhakim Arvasi hazretleri ne güzel buyurmuş. İslamiyeti bir daire içerisine almış. Daire, yuvarlak bir daire. Buyurmuş ki, **bu dairenin içinde hiçbir mazarrat yoktur ve olamaz.** Niçin? Hiçbir baba hangi evladının kötü olsun ister? Mümkün değil. Kötü de olsa iyi olmasını ister. Allahü teala, Allahü teala, bu vahşi ormanda, her taraf vahşet, felaket içinde iken, has kullarının, kendisine iman eden kullarının korunmasını istemiş o vahşetten, o delilerden, o kötü insanların şerrinden. Dini göndermiş. Bu dine mensub olanlar diğerlerinden tamamen ayrı, farklı. Hem yaşayış bakımından, hem inanç bakımından, her bakımdan mümtaz insanlardır. Allahü teala onları kendi koruması altına alıyor.

Allahü tealanın koruduğuna kimse dokunamaz. Ama diyor, yalnız, bu daire içinde kalmaya çalışın. Ben size iyilik olsun diye bunu gönderdim. **Dairenin dışı buyuruyor Abdülhakim Arvasi hazretleri, dışında hiçbir huzur yoktur ve olamaz. Hiçbir iyilik yoktur ve olamaz.**

Bu dairenin içinde hiçbir sıkıntı, üzüntü, yanlışlık, kötü bir şey hiç olmaz. Olamaz! Çünkü o zaman İslamiyetin hikmeti ortadan kaybolur. Çünkü İslamiyet insanların dünyada ve ahirette rahat olması için gönderilmiştir. **Onun dışında da hiçbir rahat, huzur olamaz. Mutlaka sıkıntı vardır. O halde bir mümin sıkıntı çekiyorsa dairenin dışına çıkmıştır. Çare? İçeri girecek. Çare? Bilecek. Bilmeden daireye girilmez. Çünkü bunun sınırı ilim. Bilmiyorsa soracak. Mutlaka dairenin içeri girecek. Bu dairenin içine girdiği zaman balığın suya girdiği gibi rahat eder.**

Herkes evladının mesut olmasını ister... Allahü teala kullarının dünyada ve ahirette mesut olması için din gönderdi.

İslamiyet Allah'a giden yoldur. Dinin emir ve yasaklarına uyan, dünya ve ahirette mesut olur.

Karada, havada, denizde, dünyada ne varsa saymakla bitmez, ne varsa iyilik olarak süzölmüş İslamiyet'te. Ne varsa. Her şeyden süzülüyor süzülüyor süzülüyor süzülüyor aile geçimi, şirket geçimi, yeme, aklına ne gelirse bütün bunların hepsini süzüyor Cenab-ı Hak en ideal, bundan daha iyisi mümkün olmayacağı bir lokma gibi, bir sofraya gibi İslamiyet'i göndermiş kullarına. Neden? Rahat etsinler diye. Çünkü bu lokmadan yiyen Cennette sonsuz olanı yiyecek. Bu lokmadan yiyen ama. Bu lokmadan yiyen, bu sofradan yiyen ahirette sonsuz sofraya kavuşacaktır. Bu lokmadan yiyemeyen, bundan nasibi olmayan, ah ah!

Şimdi bir gün bir köylü geldi Cenab-ı Peygambere. Dedi ya Muhammed dedi “aleyhissalatü vesselam,” nedir bu senin bahsettiğin? Bir dinden bahsediyorsun. Bana bu dinin bir aslını bir söyle de inşallah eğer aklım yatarsa ben de Müslüman olmak isterim dedi. Ama benim aklım yatması lazım dedi senin bu anlattıklarına. Bana biraz kısaca bir anlat bakalım dedi. Hazret-i Peygamber de bir hadis-i şerif buyurdu ve bıraktı. Ne buyurdu? İslamiyet dedi buyurdu, **(etta’zimü li emrillah ve şefekatü li halkillah.) Din budur. Ne demek? (Ettazimü li emrillah.) Cenab-ı Hak ne buyurduysa, Allahü teala ne buyurduysa ona hürmet etmek, tazim etmek. (Ettazimü li emrillah.) Yapmak demedi, yapmak çok büyük nimet ama yapamayabilirsin. Fakat hürmet etmek zorundasın. Saygı göstermek zorundasın. Onun emri çünkü. (Ettazimü li emrillah.) Allahü tealanın emir ve yasaklarına saygılı olmak, hürmet etmek. İkinci cümlesi de, (ve şefekati lihalkillah.) Allahü tealanın yarattığı her canlı ne olursa olsun onlara merhamet etmek lazım, acımak lazım.**

[Menkıbe]

Müslüman olarak, biz öyle bir şerefe kavuştuk ki anlatılamaz. Hazret-i Ömer hilafeti zamanında Şam’a gidiyor, fakat onun adaletine akıl ermiyor. Bir devesi var, bir saat kölesi biniyor, bir saat kendisi biniyor. Tam Şam’a girecek, bütün halk sokaklara dökülmüş, halifeyi karşılayacaklar. Deveye binme sırası da kölede. Yanındakilerin hepsi diyorlar ki, (Efendim olmaz, bu millet alışmıştır, devenin üzerindeki itibar ederler ve halife diye ona hürmet ederler, ona saygı gösterirler. Lütfen deveye siz binin!) O zaman hazret-i Ömer şunu söylüyor:

(Biz âciz, çok zelil bir kavimdik. Çocuklarımızı diri diri toprağa gömerdik. Yani dünyanın en vahşi, en zelil kavmiydik. Allah bizi Müslüman yaparak en büyük şerefe kavuşturdu. Siz, hâlâ izzet ve şerefi deve üzerinde mi arıyorsunuz? Eğer hâlâ izzet ve şerefi deve üzerinde arayanlar varsa, işte deve orada. Ben Muhammed aleyhisselamin ümmetiyim. Allah’a iman ettim. Bu şeref bana yeter. Sıram gelmeden deveye binmem.)

(Netice: İslam Alimlerinin sözlerinden çıkarılacak nice neticeler vardır. Bu konudaki nakilerden çıkarılabilecek bazı dersler şöyledir:

- *İnsanın kendini ve Rabbini tanıması, insanca yaşaması, dünya ve ahiret seadetine kavuşması ancak dine uymakla mümkündür.*
- *Dünya üzerindeki dinlerin bazıları insanların ürettiği batıl dinlerken bazıları da Allahü tealanın gönderdiği fakat insanlar bozduğu tahrif edilmiş dinlerdir. Allahü tealanın gönderdiği şekliyle kalan hak din sadece İslamiyettir.*
- *İslamiyet’in içinde hiçbir kötülük yoktur ve olamaz. İslamiyet’in dışında hiçbir iyilik yoktur ve olamaz. İslamiyet’e uyanlar mutlu, uymayanlar mutsuz olur.)*